

LIBRIS

We know
books

**IUREȘUL^{VOL. I}
SĂBIIILOR**

GEORGE R.R. MARTIN

Traducere din limba engleză de
LAURA BOCANCIOS

Ediția a V-a, revizuită

NEMIRA

PROLOG

Era o zi cenușie, cu frig mușcător, și câinii nu voiau să ia urma. Căteaua cea mare și neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi și se întorsese la haită, furișându-se cu coada între picioare. Biciuiți de vânt, câinii stăteau îngrămădiți pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simțea și el mușcătura vântului prin straturile veșmintelor de lână neagră și piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om și animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispă și aproape că-și putea simți înroșindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obraji și gâtul. *Ar trebui să fiu la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiților de corbi și făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate astea, el cu amicul lui, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i înghețe boașele în inima pădurii bântuite, cu o haită de câini.

- Șapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuțind câinii. *Urma, nenorociților. Aia e o urmă de urs! Vreți niscaiva carne ori ba? Scotociți!* Însă câinii nu făcură decât să se strângă și mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar căteaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o amenință el, cu răsufierea înghețându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu brațele încrucișate la piept și palmele vârâte la subsuori. Purta mănuși negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheață degetele.

- E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să înghețăm pentru el.

– Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată fața. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiță de gheață, acolo unde îi înghețaseră mucii. O mână uriașă, înmănușată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei sulite.

– La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subțire, cu trăsături ascuțite și ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat? Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguști și negri. *Poate că, într-adevăr, uitase*, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

– De ce trebuie să-l omorâm pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur și simplu și să-l lăsăm în pace?

– Crezi că o să ne lase *pe noi* în pace? făcu Lark. O să ne urmărească până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolocacule?

– Nu, răspunse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

– Vasăzică, ai să-l omori? întrebă Lark.

– Da. Bărbatul vânjos înfipse capătul sulitei în malul înghețat al râului. Am să-l omor. Nu trebuie să ne urmărească.

Sisterman își scoase mâinile de la subsuori și se întoarse către Chett:

– Trebuie să-i omorâm pe *toți* ofițerii, zic eu.

Chett era sătul până peste cap să audă aceeași poveste.

– Am mai discutat asta. Bătrânul Urs moare, la fel ca Blane din Turnul Umbrei. La fel și Grubbs și Aethan, ghinionul lor că s-au nimerit să fie de strajă, Dywen și Bannen, pentru că ne-ar putea urmări, iar Ser Piggy pentru corbi. Atâta *tot*. Îi omorâm fără zarvă, în somn. Un singur țipăt și suntem hrană pentru viermi, până la unul. Buboaietele îi erau roșii de furie. Tu fă-ți numai bucățica ta și vezi ca verii tăi să și-o facă pe a lor. Și, Paul, încearcă să nu uiți, e *a treia* gardă, nu a doua.

– A treia gardă, repetă voinicul, prin barbă și prin mucii înghețați. Eu și cu Tiptil. Îmi amintesc, Chett.

Avea să fie lună neagră în noaptea aceea, iar gărzile le potriviseră în așa fel încât să aibă de strajă câte opt de-ai lor, cu încă doi de pază la cai. Nici că se putea mai bine. În plus, de-acum era de așteptat să se trezească în orice clipă cu sălbaticii peste ei. Chett avea de gând să fie cât mai departe înainte să se întâmple asta. Avea de gând să trăiască.

Trei sute de frați jurați ai Rondului de Noapte porniseră către nord, două sute de la Castelul Negru și alți o sută de la Turnul Umbrei. Era cea mai mare expediție de care se pomenise, aproape o treime din forțele Rondului. Voiau să-i găsească pe Ben Stark, pe Ser Waymar Royce și pe ceilalți cercetași care fuseseră dați dispăruți și să descopere de ce își părăseau sălbaticii satele. Ei bine, nu erau mai aproape de Stark și de Royce decât atunci când porniseră de la Zid, însă aflaseră unde au plecat toți sălbaticii – sus, în pustietatea culmilor înghețate ale Colților de Gheață. Puteau să zacă acolo, sus, până la sfârșitul lumii, fără ca Chett să se sinchisească.

Dar nu. Ei coborau. În josul Apei Laptelui.

Chett își ridică privirea. Râul se întindea în fața lui. Malurile sale stâncoase erau mărginite de gheață, iar apele lăptoase, alburii, se revărsau neconținut din Colții de Gheață. Iar acum, Mance Rayder și sălbaticii lui se revărsau și ei, ca apa. Thoren Smallwood se întorsese valvârtej, cu trei zile în urmă. În timp ce el îi spunea Bătrânului Urs ce au văzut iscoadele sale, omul lui, Kedge Albeață, le povestise celorlalți.

– Încă sunt sus, destul de departe, pe colinele de la poalele muntelui, dar se apropie, le-a spus Kedge, încălzindu-și mâinile deasupra focului. Harma, zisă Cap-de-Câine, e în frunte, căteaua nenorocită. Goady s-a furișat în tabăra ei și a văzut-o limpede, lângă foc. Nătărăul ala de Tumberjon a vrut s-o răpună cu o săgeată, dar Smallwood a avut mai multă minte.

Chett a scuipat, întrebându-l:

– Câți erau, și-ai putut da seama?

– O droaie. Douăzeci, treizeci de mii, n-am stat să-i numărăm. Harma avea în avangardă cinci sute, toți călare.

Bărbații din jurul focului au schimbat priviri neliniștite. Era lucru rar să găsești fie și o duzină de sălbatici călare, darămite *cinci* sute...

– Smallwood ne-a trimis, pe Bannen și pe mine, să dăm ocol avangărzii, de departe, ca să aruncăm o privire asupra întregii oștiri, a continuat Kedge. Nu li se vedea capătul. Înaintează încet, ca un râu înghețat, șase, șapte kilometri pe zi, dar nici nu mi s-a părut că ar avea de gând să se întoarcă în satele lor. Mai mult de jumătate erau femei și copii, și-și mânau animalele în fața lor: capre, oi, chiar și bouri înhămați la sânni. Erau încărcăți cu baloți de blănuri, hălci de carne, cuști cu pui, putini de unt și roți de tors, tot ce au agonisit.

Catării și caii erau atât de împovărați, încât aveai impresia că o să li se rupă spatele. La fel și femeile.

– Și mergeau pe cursul Apei Laptelui? a întrebat Lark Sisterman.

– Așa am spus, nu?

Apa Laptelui avea să-i ducă pe lângă Pumnul Primilor Oameni, fortul străvechi unde își așezase tabăra Rondul de Noapte. Orice om cu un dram de judecată își putea da seama că era momentul să-și ia tâlpășița și să se retragă la Zid. Bătrânul Urs întărise Pumnul cu țepușe, gropi și capcane, dar în calea unei asemenea oștiri toate acestea erau zadarnice. Dacă rămâneau aici, aveau să fie cotropiți și nimiciti.

Iar Thoren Smallwood voia să *atace*. Donnel Hill cel Dulce era scutierul lui Ser Mallador Locke și, cu o noapte înainte, îl văzuse pe Smallwood venind la cortul acestuia. Ser Mallador era de aceeași părere cu Ser Ottyn Wythers, cerând insistent retragerea la Zid, dar Smallwood voia să-l convingă să se răzgândească.

– Acest Rege-de-Dincolo-de-Zid nu ne va căuta niciodată atât de departe la nord, l-ar fi auzit Donnel zicând. Iar măreața lui oaste nu e decât o gloată șleampătă, plină de guri netrebnice, care n-au habar de unde să apuce sabia. La prima lovitură o să le piară tot cheful de luptă și o să se întoarcă urlând la colibele lor, unde o să rămână încă cincizeci de ani.

Trei sute contra treizeci de mii. Chett numea asta curată nebunie, și încă și mai nebunesc era faptul că Ser Mallador fusese convins, iar cei doi împreună erau pe cale să-l lămurească și pe Bătrânul Urs.

– Dacă mai așteptăm mult, putem să pierdem șansa asta și să nu ne mai întâlnim cu ea, spunea Smallwood oricui stătea să-l asculte.

La asta, Ser Ottyn Wythers i-a răspuns:

– Noi suntem scutul care apără regatele oamenilor. Nu te apuci să-ți arunci scutul fără nicio pricină.

Însă Thoren Smallwood i-a dat replica:

– Eu lupt cu sabia. Cea mai sigură apărare a unui bărbat este să dea o lovitură iute, care ucide inamicul, nu să se pitească în spatele unui scut.

Însă nici Smallwood, nici Wythers nu aveau comanda. Cel care o avea era Lordul Mormont, iar el își aștepta celelalte iscoade: Jarman Buckwell și cei care urcaseră Scara Uriașului, Qhorin Halfhand și Jon Snow, care plecaseră să cerceteze Trecătoarea Țipătului. Dar Buckwell și Halfhand întârziiau. *Morți, cel mai probabil.* Chett și-l

închipsea pe Jon Snow zăcând, vânat și înghețat, pe un vârf de munte, cu sulița vreunui sălbatic înfiptă în fundul lui de bastard. Gândul îl făcu să zâmbească. *Sper că i-au ucis și lupul afurisit.*

– Nu e niciun urs pe aici, hotărî Chett pe neașteptate. Doar o urmă veche, atâta tot. Înapoi la Pumn!

Câinii aproape îl doborâra de pe picioare, la fel de nerăbdători ca el să se întoarcă. Poate credeau că vor primi de mâncare. Chett nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Erau deja trei zile de când nu-i mai hrănise, ca să-i înfometeze și să-i înrăiască. La noapte, înainte de a se face nevăzut în beznă, le va da drumul printre cai, după ce Donnel Hill cel Dulce și Karl Picior-Strâmb le vor tăia pripoanele. *Se vor pomeni cu câini care mârâie și cai cuprinși de panică prin tot Pumnul, alergând printre focuri, sărind peste zidul de apărare, doborând corturile. În toată hărmălaia, puteau să treacă ore bune până să-și dea cineva seama că lipsesc paisprezece frați.*

Lark ar fi vrut să aducă de două ori pe atâția, dar la ce te puteai aștepta de la un mocofan ca Sisterman? Încearcă numai să șoptești un cuvânt în urechea cui nu trebuie și, cât ai clipi, o să te pomenești mai scurt cu un cap. Nu, paisprezece erau tocmai bine, destui cât să facă exact ceea ce trebuia făcut, dar nu atât de mulți ca să nu poată păstra un secret. Pe majoritatea îi recrutase chiar Chett. Micul Paul era unul dintre oamenii lui, cel mai vânjos bărbat de la Zid, chiar dacă se mișca mai încet ca un melc mort. Odată, i-a rupt unui sălbatic spatele, dintr-o îmbrățișare. Cu ei mai erau și Jungher, poreclit după numele armei sale preferate, și omulețul zis Tiptil, care siluise în tinerețe o sută de femei și căruia îi plăcea să se laude cum că niciuna nu l-a văzut sau nu l-a auzit măcar, până nu s-a pomenit cu el între picioare.

Planul îl ticluise Chett. El era cel isteț, îi fusese slujitor lui Maester Aemon vreme de patru ani buni, până când l-a înlăturat bastardul Jon Snow, ca slujba să-i poată fi încredințată porcului ăluia grăsan de prieten al lui. În noaptea asta, când îl va ucide pe Sam Tarly, avea de gând să-i șoptească: *Transmite-i Lordului Snow salutul meu călduros*, direct în ureche, înainte de a-i spinteca beregata, lăsând sângele lui Ser Piggy să țâșnească în bulboane prin straturile de seu. Chett cunoștea corbii, așa că nu era de așteptat să-i facă necazuri, nu mai multe decât Tarly. O singură atingere de cuțit și lașul ăla o să-și ude pantalonii și o să înceapă să se smiorcăie, cerând îndurare. *N-are decât să cerșească, n-o să-i fie de niciun folos.* După ce-i va despica beregata, va deschide coliviile și va

hășai păsările, ca niciun mesaj să nu ajungă la Zid. Tiptil și Micul Paul îl vor ucide pe Bătrânul Urs, Jungher se va ocupa de Blane, iar Lark cu verii lui îi vor reduce la tăcere pe Bannen și pe bătrânul Dywen, ca să-i împiedice să le ia urma. Ascundeau mâncare de vreo două săptămâni, iar Donnel cel Dulce și Karl Picior-Strâmb vor fi pregătit caii. Cu Mormont mort, comanda va trece la Ser Ottyn Wythers, un bătrân vlăguit, cu puterile șubrezite. *Va da fuga la Zid înaintea de apusul soarelui și nici nu va risca să-și piardă din oameni, trimițându-i după noi.*

Câinii îl trăgeau după ei, în timp ce-și croiau drum printre copaci. Chett putea zări Pumnul țâșnind spre cer, prin frunzișul pădurii. Era o zi atât de întunecoasă, încât Bătrânul Urs ceruse să se aprindă torțele, un cerc imens care ardea de jur împrejurul zidului de apărare ce încununa piscul abrupt, stâncos, al muntelui. Cei trei trecură cu greu albia unui pârâu. Apa era tăioasă, iar la suprafață pluteau, risipite, bucăți de gheață.

– Eu am să mă îndrept spre coastă, mărturisii Lark Sisterman. Împreună cu verii mei. Ne vom construi o barcă și ne vom întoarce acasă, la Surori.

Iar acasă vă vor ști de dezertori și vă vor reteza capetele nătânge, gândi Chett. Odată spuse jurămintele, nu aveai cum să părăsești Rondul de Noapte. Oriunde în Cele Șapte Regate, te prindeau și te omorau.

Cât despre Ollo Ciungul, el voia să se întoarcă la Tyrosh unde, susținea el, oamenii nu-și pierdeau mâinile pentru nițel furțișag cinstit, nici nu erau trimiși să înghețe de vii, doar fiindcă au fost prinși în pat cu nevasta vreunui cavalier. Chett cumpănise ideea de a merge cu el, însă nu vorbea limba lor moale și pițigăiată. Și ce putea să facă el la Tyrosh? Nu cunoștea niciun meșteșug, fiind crescut în Mlaștinile Cotoroaței. Tatăl său își petrecuse toată viața scormonind în pământurile altora și adunând lipitori. Se dezbrăca gol-goluț, doar cu o bucată de piele groasă pe el, și se cufunda în apele întunecoase. Când ieșea, era plin din cap până-n picioare. Uneori, îl puneau pe Chett să-l ajute să-și scoată lipitorile. Odată, una i s-a lipit de palmă, iar el a strivit-o cu repulsie de perete. Tatăl său i-a dat o mamă de bătaie pentru asta. Maesterii cumpărau lipitorile cu duzina.

Lark putea să se ducă acasă dacă poftea, la fel și blestemații de tyroshi, dar nu Chett. Dacă nu avea să mai revadă niciodată Mlaștinile Cotoroaței, chiar și așa va fi prea curând. Lui, unul, îi plăcuse

Fortăreața lui Craster. Omul trăia acolo pe picior mare, ca un lord, de ce n-ar face și el la fel? Asta chiar ar fi bună! Chett, fiul culegătorului de lipitori, lord cu cetate! Blazonul lui ar putea fi o duzină de lipitori, pe un fundal roz. Dar de ce să se oprească doar la lord? Poate ar trebui să devină rege! *Mance Rayder a început prin a fi cioară. Aș putea să fiu rege, întocmai ca el, și să-mi gălesc niscaiva neveste.* Craster avea nouăsprezece, fără a le pune la socoteală și pe cele tinere, fiucele pe care nu ajunsese încă să și le vâre în așternut. Jumătate dintre neveste erau la fel de bătrâne și de urâte ca el, dar asta nu avea nicio importanță. Pe cele bătrâne, Chett le-ar putea pune la muncă, să-i facă mâncare și curățenie, să scoată morcovi și să dea lături la porci, în vreme ce nevestele tinere i-ar încălzi patul și i-ar naște copii. Craster nu s-ar împotrivi, după ce Micul Paul l-ar strânge la piept.

Singurele femei pe care le cunoscuse Chett erau târfele pe care le plătise în Orașul Cârțiței. Pe când era mai tânăr, fetele din sat aruncau o singură privire la fața lui plină de buboale și furuncule și își întorceau ochii, scârbite. Cel mai rău fusese cu Bessa, dezmetăta aia. Își desfăcea picioarele pentru fiecare băiat din Mlaștinile Cotoroaței, așa că Chett se gândise: de ce nu și pentru el? A mers până acolo, încât, auzind că-i plac, și-a petrecut o dimineață întreagă culegându-i flori de câmp, dar Bessa i-a răs în nas și i-a spus că mai bine s-ar târâi într-un pat cu lipitorile tatălui său decât cu el. S-a oprit din răs când i-a vârat cuțitul în burtă. A fost plăcut – uimirea aceea de pe chipul ei – așa că a scos cuțitul și l-a înfipt din nou. Când l-au prins, aproape de Cele Șapte Pâraie, bătrânul Lord Walder Frey nici măcar nu s-a sinchisit să vină în persoană să-l judece. L-a trimis pe unul dintre *bastarzii* lui, pe acel Walder Rivers, iar când s-a dezmeticit, Chett se îndrepta către Zid, cu diavolul ăla puturos de Yoren. Ca plată pentru singurul lui moment de plăcere, i-au luat întreaga viață.

Dar acum avea de gând să-și ia viața înapoi, împreună cu soțiile lui Craster. *Boșorogul ăla sălbatic are dreptate. Dacă vrei o femeie de nevestă, o iei, și asta fără să-i dai flori, că poate așa nu-ți observă afurisitele de buboale.* Lui Chett nu-i trecea prin cap să repete *acea* greșală.

O să reușească, își promise a suta oară. *Atât timp cât scăpăm basma curată.* Ser Ottyn o va lua spre sud, spre Turnul Umbrei, drumul cel mai scurt către Zid. *Nu-și va bate capul cu noi, nu Wythers. Nu-și va dori decât să ajungă teferi înapoi.* Cât despre Thoren Smallwood, dorința lui ar fi să continue cu atacul, dar Ser

Ottyn era mult prea prudent, și el avea întâietate. Oricum, nu va avea importanță. După ce plecăm, Smallwood poate să atace pe cine vrea. Ce ne pasă nouă? Dacă niciunul dintre ei nu se mai întoarce la Zid, nimeni nu va mai veni vreodată să ne caute, vor crede că am murit împreună cu ceilalți. Gândul acesta îi trecea prin minte pentru prima dată și, o clipă, îl ispiti. Însă atunci ar trebui să-i omoare și pe Ser Ottyn și pe Ser Mallador Locke, ca Smallwood să ajungă la comandă, și erau amândoi bine păziți, zi și noapte... Nu, riscul era prea mare.

- Chett, zise Micul Paul în timp ce înaintau cu greu de-a lungul unei poteci stâncoase, printre sequoia și pini. Cum facem cu pasărea?

- Care afurisită de pasăre? Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un nătărău care să trăncănească despre o pasăre.

- Corbul Bătrânului Urs, răspunse Micul Paul. Dacă îl omorâm, cine o să-i hrănească pasărea?

- Pe cine naiba interesează? Omoară și pasărea, dacă vrei.

- Nu vreau să mă ating de nicio pasăre, făcu voinicul. Numai că aia e o pasăre vorbitoare. Dacă povestește ce am făcut?

Lark Sisterman izbucni în râs.

- Paul cel Mic, isteț și voinic, îl luă el în răspăr.

- Tacă-ți gura, făcu Micul Paul, amenințător.

- Paul, spuse Chett înainte ca namila de om să se înfurie prea tare, când îl vor găsi pe bătrân zăcând într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat, nu va fi nevoie de nicio pasăre să le spună că l-a omorât cineva.

Micul Paul rumegă ideea o clipă.

- Asta așa e, se învoi el. Atunci, pot să păstrez eu pasărea? Îmi place corbul ăla.

- Al tău să fie, zise Chett, doar ca să-l faci să tacă.

- Putem oricând să-l mâncăm, dacă ne e foame, sugeră Lark.

Micul Paul se întunecă din nou.

- Încearcă numai să-mi mănânci pasărea, Lark. Încearcă numai! Chett auzea zvon de voci printre copaci.

- Tăceți naibii din gură, amândoi. Aproape am ajuns la Pumn.

Îeșiră în apropierea versantului vestic al dealului și îl ocoliră, către sud, unde panta era mai domoală. La marginea pădurii, câțiva bărbați se antrenau cu arcul. Scrijeliseră contururi pe trunchiurile copacilor și trăgeau cu săgețile în ele.

- Priviți, zise Lark. Un porc cu un arc.

Fără doar și poate, cel mai apropiat arcaș era însuși Ser Piggy, grăsanul care îi furase locul de pe lângă Maester Aemon. Numai la vederea lui Samwell Tarly, Chett fu cuprins de mânie. Pe vremea când era slujitorul lui Maester Aemon, Chett dusese cea mai bună viață pe care o cunoscuse vreodată. Bătrânul orb nu era pretențios, iar Clydas se ocupa, oricum, de aproape toate nevoile sale. Sarcinile lui Chett erau ușoare: să curețe adăpostul corbilor, câteva focuri de făcut, de adus uneori mâncarea... și Aemon nu l-a lovit nici măcar o singură dată. *Crede că poate să dea buzna pur și simplu și să mă înghiontească afară, numai pentru că e de obârșie nobilă și știe să citească. Poate c-o să-l rog să-mi citească pumnalul, înainte să-i spintec beregata cu el.*

- Voi vedeți-vă de drum, le spuse celorlalți. Eu vreau să mă uit.

Câinii se smuceau, nerăbdători să meargă după ceilalți, spre mâncarea despre care credeau că-i așteaptă sus. Chett lovi căteaua cu vârful cizmei și asta îl mai potoli puțin.

Printre copaci, privi cum grăsanul se opintea cu un arc cât el de mare, cu fața-i roșie, ca o lună plină, crispată de concentrare. Trei săgeți stăteau înfipite în pământ în fața lui. Tarly potrive o săgeată și întinse arcul. Îl ținu întins mai multă vreme, încercând să ochească, și trase. Săgeata dispăru în desiș. Chett râse zgomotos, un sforăit de dulce dezgust.

- Pe aia n-o s-o găsim niciodată, și eu voi fi învinuit, anunță Edd Tollett, scutierul posomorât, cu părul alb, căruia toți îi spuneau Edd cel Trist. Nu lipsește niciodată nimic fără să fiu eu luat la ochi, de când mi-am pierdut calul. De parcă ar fi putut face ceva. Era alb și ninge, la ce se așteptau?

- L-a luat vântul pe ăla, zise Grenn, un alt prieten al Lordului Snow. Încearcă să ții arcul drept, Sam.

- E greu, se plânse grăsanul, dar trase o a doua săgeată. Asta zbură sus, înaintând printre crengi, la trei metri deasupra țintei.

- Cred că ai doborât o frunză din copacul ăla, zise Edd cel Trist. Toamna vine destul de repede, nu e nevoie s-o ajutăm. Oftă. Și știm cu toții ce urmează după toamnă. O, zei, dar mi-e frig. Trage ultima săgeată, Samwell, am impresia că-mi îngheață limba până-n fundul gurii.

Ser Piggy coborî arcul și Chett avu impresia că va începe să urle.

- E prea greu.

- Potrivești, întinzi și tragi, zise Grenn. Haide!

Supus, grăsanul smulse ultima săgeată din pământ, o potrive în arcul său lung și trase. Făcu totul repede, fără să-și mijească, chinuit, ochii de-a lungul săgeții, așa cum făcuse înainte. Săgeata lovi conturul de cărbune în partea de jos a pieptului și rămase acolo, vibrând.

- L-am nimerit. Ser Piggy părea șocat. Grenn, ai văzut? Edd, uite, l-am nimerit!

- I-ai vârat-o între coaste, așa zice, făcu Grenn.

- L-am omorât? vru să știe grăsanul.

Tollett ridică din umeri.

- I-ar fi putut înțepa un plămân, dacă ar fi avut. Copacii nu au, în general. Luă arcul din mâna lui Sam. Totuși, am văzut și lovituri mai proaste. Da, și câteva îmi aparțin.

Ser Piggy strălucea. Privindu-l, aveai impresia că făcuse într-adevăr ceva. Dar când îl văzu pe Chett cu câinii, zâmbetul i se strâmbă și i se stinse, cu un scheunat.

- Ai lovit un copac, zise Chett. Să vedem cum țintești când vine vorba de flăcâii lui Mance Rayder. Ei n-o să stea nemșcați, cu brațele desfăcute și frunzele foșnind, o, nu. Vor veni drept spre tine, urlându-ți în față, și pun rămășag că o să-ți uzi nădragii ăia. Unul dintre ei își va împlânta securea direct între ochisorii tăi de porc. Ultimul lucru pe care ai să-l auzi va fi cum *trosnește* când îți mușcă din craniu.

Grăsanul tremura. Edd cel Trist îi puse o mână pe umăr.

- Frate, spuse el solemn, doar fiindcă așa ți s-a întâmplat ție nu înseamnă că Samwell va suferi la fel.

- Despre ce vorbești acolo, Tollett?

- Despre securea care ți-a crăpat capul. E adevărat că jumătate din minte ți s-a scurs pe jos și ți-au mâncat-o câinii?

Grenn, marele mocofan, izbucni în râs și până și Samwell Tarly reuși să schițeze un zâmbet. Chett lovi cu piciorul câinele cel mai apropiat, smuci lesele și începu să urce dealul. *Rânjește cât vrei, Ser Piggy. Vedem noi cine râde la noapte.* Își dorea doar să aibă timp să-l omoare și pe Tollett. *Un nătărău posac, cu moacă de cal, asta e.*

Urcușul era abrupt, chiar și pe această parte a Pumului, care avea panta cea mai domoală. La jumătatea drumului, câinii începură să latre și să-l smucească, închipuindu-și că în curând vor primi de mâncare. În schimb, Chett îi făcu să-i simtă gustul cizmei, iar câinelui mare și urât, care s-a repezit la el, îi rezervă o lovitură zdravănă de bici. Odată câinii legați, se duse să raporteze.

- Urmele erau acolo, așa cum a zis Uriașul, dar câinii n-au vrut să se ia după ele, îi spuse el lui Mormont, în fața cortului său mare și negru. Fiind atât de aproape de râu, s-ar putea să avem de-a face cu urme vechi.

- Păcat. Lordul Mormont avea un cap mare și pleșuv, barba deasă și zburlită, iar glasul îi părea la fel de obosit ca înfățișarea. Poate că ne-ar fi prins bine tuturor o bucatică de carne proaspătă.

Corbul de pe umărul lui clătină din cap și repetă: *Carne. Carne. Carne.*

Am putea să gătim blestemații ăia de câini, gândi Chett, dar nu mai scoase nicio vorbă până când Bătrânul Urs îi spuse că poate să plece. *Și asta e ultima oară când trebuie să-mi plec capul în fața lui,* își zise cu satisfacție. I se părea că se face și mai frig, ceea ce ar fi jurat că era imposibil. Câinii se strânseseră năpăstuiți unul în altul, în mocirla înghețată, iar Chett fu aproape ispitit să se cuibărească printre ei. În schimb, își înfășură un șal negru de lână peste jumătatea de jos a feței, lăsând o deschizătură în dreptul gurii, ca să poată respira. Descoperi că îi e mai cald dacă se mișcă, așa că începu să dea încet ocol taberei, cu un teanc de frunze acrișoare în mână, oprindu-se, când și când, să le mestece împreună cu frații în negru și ascultând ce aveau de povestit. Niciunul dintre cei din garda de zi nu avea de-a face cu planul său, dar, chiar și așa, socotise că era bine să-și facă o părere despre ce gândeau.

În principal, gândeau că era al naibii de frig.

Vântul se stârnea tot mai puternic, pe măsură ce umbrele se alungeau. Trecând printre pietrele zidului de apărare, scotea un sunet subțire, ascuțit.

- Urâsc sunetul ăsta, zise Uriașul cel mic. Parc-ar fi un țânc în tufișuri, scâncind după lapte.

Când își termină turul și se întoarse la câini, îl găsi pe Lark așteptându-l.

- Ofițerii sunt iarăși în cortul Bătrânului Urs și discută aprins.

- Asta fac ei, zise Chett. Sunt de viță nobilă, toți în afară de Blane, și se îmbată cu vorbe în loc de vin.

Lark se trase discret mai aproape.

- Cap-sec îi tot dă înainte cu pasărea, îl preveni el, aruncând o privire de jur împrejur, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Acum întreabă dacă am adus vreo sămânță pentru vietatea aia blestemată.

- E corb, răspunse Chett. Mănâncă hoituri.

Lark rânji:

- Poate pe al lui, cine știe?

Sau al tău. Chett era de părere că aveau nevoie de namila de om mai mult decât de Lark.

- Nu te mai frământa cu Micul Paul. Tu-ți faci treaba ta, el pe-a lui.

Amurgul se strecura printre copaci când Chett scăpă de Sisterman și se așeză să-și ascută sabia. Era o muncă al naibii de grea, cu mânușile pe mâini, dar nu avea de gând să și le scoată. Pe frigul ăsta, orice nesăbuit care atingea oțelul cu mâna goală se alegea cu o bucată de piele în minus.

Când soarele coborî la asfințit, câinii începură să scâncească. Le dădu apă și înjurături.

- Încă o jumătate de noapte și vă puteți căuta singuri ospățul.

Se simțea deja miros de mâncare.

Dywen perora lângă foc, când Chett își primea de la Hake, bucatarul, colțul de pâine tare și un castron cu supă de fasole cu slănină.

- Pădurea e prea liniștită, spunea bătrânul pădurar. Nicio broască lângă râu, nicio bufniță în întuneric. Nu mi-a fost dat să ascult o pădure mai lipsită de viață ca asta.

- Dinții ăia ai tăi sună destul de lipsiți de viață, zise Hake.

Dywen își clănțani dinții de lemn.

- Și niciun lup. Înainte au fost, dar acum nu mai sunt. Unde s-au dus, vă puteți închipui?

- Undeva unde e cald, zise Chett.

Din cei câțiva frați care se nimeriseră lângă foc, patru erau oamenii lui. Îi cercetă pe fiecare cu coada ochiului, să vadă dacă vreunul dădea semne de slăbiciune. Jungher părea destul de calm. Stătea liniștit și-și ascutea sabia, ca în fiecare seară. Iar Donnel Hill cel Dulce era numai zâmbete. Avea dinții albi, buze groase și roșii, bucle blonde care i se revărsau pe umeri într-o neorânduială meșteșugită și susținea că e fiul nelegitim al unui oarecare Lannister. Poate că era. Chett nu avea nevoie de băieți frumoși, nici de bastarzi, dar Donnel cel Dulce părea că face față.

Era, însă, mai puțin sigur în privința pândarului pe care frații îl porecliseră Taie-Lemne, mai mult fiindcă sforăia decât fiindcă ar fi avut vreo legătură cu copacii. În clipa asta părea atât de neliniștit, încât, cine știe, poate că nu avea să mai sforăie niciodată. Iar Maslyn era și mai rău. Chett vedea cum i se prelinge sudoarea pe față, în ciuda vântului necruțător. Broboanele străluceau în lumina focului,

ca o puzderie de nestemate ude. Maslyn nu se atingea de mâncare, doar se holba la castronul lui de supă, ca și cum mirosul ar fi fost pe cale să-l umple de greață. *Va trebui să fiu cu ochii pe el, gândi Chett.*

- Adunarea! Sunetul tâșni pe neașteptate dintr-o mulțime de gătlejuri și se răspândi cu repeziciune în toate colțurile taberei de pe cresta muntelui. Oameni ai Rondului de Noapte! Adunați-vă lângă focul central!

Încruntându-se, Chett își termină supa și îi urmă pe ceilalți.

Bătrânul Urs stătea în fața focului, cu Smallwood, Locke, Wythers și Blane înșirați în spatele lui. Mormont era înveșmântat cu o mantie din blană neagră și groasă, cu corbul cocoțat pe umăr, umflându-și penele negre. *Nu e semn bun.* Chett se strecură între Brown Bernarr și câțiva bărbați de la Turnul Umbrei. Când se strânsă cu toții, cu excepția pândășilor din păduri și a străjerilor de la zidul de apărare, Mormont își dresă glasul și scuipă. Saliva îngheță înainte să atingă pământul.

- Fraților, spuse el, oameni ai Rondului de Noapte. *(Oameni, tipă corbul. Oameni! Oameni!)* Sălbaticii sunt în marș. Coboară din munți pe cursul Apei Laptelui. Thoren e de părere că avangarda lor ne va ajunge din urmă de acum în zece zile. Cei mai experimentați cercetași ai lor vor fi în avangardă, cu Harma Cap-de-Câine. Ceilalți vor forma, probabil, ariergarda, sau vor veni în preajma lui Mance Rayder însuși. În rest, luptătorii lor vor fi împărțiați de-a lungul întregii linii de marș. Au boi, catări, cai... dar puțini. Cei mai mulți vor fi pe jos, prost înarmați și neantrenați. Armele pe care le poartă vor fi fiind mai degrabă din piatră și os decât din oțel. Sunt împovărați de femei, copii, turme de oi și de capre și de tot avutul lor, pe deasupra. Pe scurt, deși numeroși, sunt vulnerabili... și ei nu știu că suntem aici. Sau așa trebuie să ne rugăm să fie.

Ba știu, gândi Chett. Bubos bătrân ce ești, le e limpede ca lumina zilei. Qhorin Halfhand nu s-a întors, așa-i? Nici Jarman Buckwell. Dacă măcar unul dintre ei a fost prins, știi foarte bine că sălbaticii vor fi stors până acum de la el un cântec, două.

Smallwood ieși în față:

- Mance Rayder are de gând să zdrobească Zidul și să aducă războiul sângeros în Cele Șapte Regate. Ei bine, ăsta e un joc care se joacă în doi. Măine îi aducem noi războiul.